

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Németh Mónika Regina (felperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Hidas Gábor (alperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen megtérítési igény érvényesítése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. június 30. napján meghozott 15.P.21.355/2008/35. számú ítélete ellen az alperes részéről 36. sorszám alatt előterjesztett és 40. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 321.875 (háromszázhuszonegyezer-nyolcszázhetvenöt) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 10.500.000 forint és ezen összeg után 2006. december 18. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301/A § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére.

A keresetben előadott tényállás szerint a ... Bank Rt. (a továbbiakban: Bank) mint hitelező és a ... Kft. (a továbbiakban: Kft.) között 2005. május 30-án bankhitelszerződés, továbbá bankszámlahitel-alszerződés jött létre. Az alperes az ugyanezen a napon aláírt megállapodás értelmében a Kft. bankhitel-szerződésből eredő tartozásaiért, de nem több mint 10.500.000 forint és járulékai megfizetéséért készfizető kezességet vállalt. A felperes 2005. május 31-én a Kft-t a bankszámlahitel-alszerződés alapján terhelő kötelezettségek megfizetéséért vállalt

80 % erejéig készfizető kezességet. A Bank mind a bankhitelszerződést, mind a bankszámlahitel-alszerződést 2006. szeptember 13-án felmondta. A felperes 2006. december 18-án készfizető kezesként 19.380.104 forintot teljesített a Bank részére, majd 2007. január 26-án felszólította az alperest 10.500.000 forint és járulékai megfizetésére, ő azonban a felhívásnak nem tett eleget.

A felperes a Ptk. 276. §-ának (1) bekezdését jelölte meg a követelése jogalapjaként. Hivatkozott arra, hogy az alperes őt megelőzően vállalt kezességet a Kft-nek a Bank felé fennálló tartozásáért, ezért vele szemben megtérítési igénye van.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Elsődlegesen a választottbírói kikötésre figyelemmel a per megszüntetését kérte, mert álláspontja szerint a kötelezettségét érintő valamennyi szerződés rögzíti a Pénz- és Tőkepiaci Állandó Választottbírói kizárólagos illetékességét.

Az ügy érdemét tekintve nem vitatta a készfizető kezesség vállalásának tényét, de kifejtette, hogy a bankszámlahitel-alszerződés alapján a bank a hitelkeretet 2006. június 9-ig biztosította. Álláspontja szerint ebből az következik, hogy ekkor a bankhitelszerződés és a bankszámlahitel-alszerződés mellett a készfizető kezesség is megszűnt.

Hivatkozott arra, hogy a felperes készfizető kezességvállalási szerződésének aláírására ténylegesen 2005. május 30-án került sor, amit igazol, hogy létrejöttét a bankszámlaszerződés már tényként kezelte. A kezességvállalásuk tehát egyidőben történt, így a Ptk. 276. §-ának (1) bekezdése nem alkalmazható.

Előadta, hogy a Kft-ben lévő üzletrészt V. D. és R. L. részére értékesítette. Az új tulajdonosi körrel rendelkező Kft. a bankhitelszerződés és a bankszámlahitel-alszerződés helyett 2005. október 17-én új szerződéseket kötött, amelyek szerint a kezességvállaló már a két új tulajdonos volt. Ezt követően ők 2006. március 8-án megemelt keretösszeggel és más lejáratral megint új szerződést kötöttek. Miután V. D. és R. L. is értékesítették üzletrészeiket, ismételten az új tulajdonosok kezesként történő bevonására került sor, ez utóbbi megállapodásokat azonban ő már nem írta alá. Hivatkozott arra is, hogy a Bank 2006. július 17-én nyilatkozatot adott ki, mely szerint kizárólag H. D. és L. P. kezessége él tovább, ez pedig alátámasztja, hogy nem szerződés-módosítások, hanem új szerződések jöttek létre, amelyekhez kapcsolódóan már nem vállalt kezességet.

Végül vitatta a követelés összezszerűségét. Álláspontja szerint a felperes a Ptk. 276. §-ának (1) bekezdése alapján legfeljebb a 10.500.000 forint 80 %-ának 50 %-át követelhetné a Ptk. 334. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.500.000 forintot, valamint ezen összeg után 2006. december 18. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat mértékének megfelelő mértékű kamatot, továbbá 1.273.750 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában elsődlegesen rámutatott, hogy a hivatkozott szerződések választottbírói kikötést tartalmaznak, azonban a

felperes az alperessel szemben nem a szerződés, hanem törvényi engedmény alapján érvényesíti a követelését, ezért a jogvitában a rendes bíróság eljárásának van helye.

Rögzítette, hogy a felek nem vitatottan készfizető kezességet vállaltak a Kft-t terhelő, a bankhitelszerződésből és a bankszámlahitel-alszerződésből eredő kötelezettségek teljesítéséért. Nem volt vitás a perben a felmondás ténye, a Kft. tartozásának és a felperes törlesztésének az összege.

Az alperes a rajta nyugvó bizonyítási teher ellenére nem tudta bizonyítani azon állítását, mely szerint a kezességvállalása megszűnt. A bankhitelszerződés és a bankszámlahitel-alszerződés módosításaiból ugyanis megállapítható, hogy a Bank és a Kft. között a jogviszony folytonosan fennállt, hiszen ezt minden módosítás preambuluma tartalmazza. A Ptk. 240. §-ának (2) bekezdése értelmében ilyenkor a módosítással nem érintett részek változatlanul fennmaradnak, hasonlóképpen a kötelezettség biztosítását szolgáló kezességhez. A kezes helyzete nem válhat ugyan súlyosabbá, de a jelen esetben ez nem is állapítható meg, mert a felperes kizárólag az eredetileg vállalt 10.500.000 forint és járulékai tekintetében kérte az alperes marasztalását. A bank által V. D. részére 2006. július 17-én kiállított nyilatkozat kifejezetten V. D. és R. L. kezességére vonatkozik, ezért az alperes kötelezettségének a megszűnését nem támasztja alá. A tanúk közül R. L. úgy nyilatkozott, hogy az alperes helyett vállaltak készfizető kezességet; B. K. azt adta elő, hogy felmerült a szerződés-módosításkor, hogy az alperest mint kezest engedjék el a jogviszonyból. A bank részéről eljáró ügyintéző, Cs-S. E. emlékei szerint viszont erre nem került sor. A tanúvallomások tehát az alperesi kezesség megszűnését nem támasztották alá. A Ptk. 272. §-ának (2) bekezdése alapján készfizető kezességet egyébként is csak írásban lehet érvényesen vállalni, így a megszüntetés is csak írásban történhet, ilyen nyilatkozat létrejöttét pedig az alperes nem tudta bizonyítani. A bankszámlahitel-alszerződésben írt igénybevételi lehetőség lejártá csak azt jelenti, hogy ezen időpontig nyújt a bank bankszámlahitelt a Kft-nek, így e lehetőség megszűnése nem jelenti egyidejűleg a készfizető kezesség megszűnését is.

Nem tudta bizonyítani az alperes azon állítását sem, hogy a felperes kezességvállalása a csatolt okirattól eltérően 2005. május 30-án történt. A bankhitelszerződés 3. pontja a felperes kezességvállalását a biztosítékok között nem említi, és a záradékban is csak az alperes nyilatkozata szerepel. A bankszámlahitel-alszerződés valóban tartalmazza, hogy a felperes a tőkeösszeg meghatározott százalékában készfizető kezességet vállal, és hogy a vele megkötött készfizető kezesi szerződés a bankszámlahitel-alszerződés elválaszthatatlan mellékletét képezi. Azonban e szerződés záradékában is csak az alperes tett nyilatkozatot, a felperes készfizető kezességvállalását rögzítő megállapodás pedig kifejezetten 2005. május 31-i dátumot tartalmaz. Az a tény, hogy a bankszámlahitel-alszerződés a biztosítékok között már tartalmazza a felperes vállalását, nem támasztja alá, hogy vele a szerződést ezen időpontban már megkötötték.

A peres felek mint készfizető kezesek egymás közötti belső viszonyában a Ptk. 334. §-ának (1) és 338. §-ának (1) bekezdése nem alkalmazható. Helytállási kötelezettségük akkor lenne egyetemleges a Ptk. 275. §-a alapján, ha kezességvállalásuk egyidejűleg, illetve egymásra tekintettel történt volna, a jelen

esetben azonban nem ez történt. A felperes nem az alperesre tekintettel, vele közösen vállalt készfizető kezességet, hanem a bankkal későbbi időpontban, alapvetően eltérő feltételekkel létrejött külön megállapodás szerint. Erre figyelemmel a Ptk. 276. §-ának (1) bekezdése alapján érvényesítheti az igényét, mert a követelés a törvényi engedmény folytán reá szállt az alperes által vállalt 10.500.000 forint és járulékai erejéig.

A kamatkövetelést az elsőfokú bíróság a keresetben foglaltakkal szemben a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése alapján állapította meg figyelemmel arra, hogy az alperes nem gazdálkodó szervezet, ezért a Ptk. 301/A. § rendelkezései nem alkalmazhatók.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen a per megszüntetését kérte a választottbírósági kikötés miatt, másodlagosan pedig a határozat megváltoztatását és a kereset elutasítását indítványozta.

Az elsőfokú eljárásban előadott védekezését teljes egészében fenntartotta. Ezt meghaladóan kifejtette a kezességvállalás sorrendje tekintetében, hogy nem ugyanazon megállapodások vonatkozásában vállaltak készfizető kezességet a felperessel, mert ő a bankhitelszerződéssel, a felperes pedig bankszámlahitel-alszerződéssel kapcsolatosan tett ilyen nyilatkozatot. Változatlanul állította, hogy a felperes hamis dátumozással igyekezett biztosítani vele szemben a jogait. Ezt támasztja alá, hogy a bankszámlahitel-alszerződés a záró rendelkezései szerint azon a napon lépett hatályba, amelyen az összes biztosíték a bank rendelkezésére állt. A felperessel kötött szerződés dátuma 2005. május 31-e, vagyis a bankszámlahitel-alszerződés hatályba lépésének is ez a napja. Amennyiben e szerződés mellékkötelezettjének is minősül, akkor tehát mind az ő, mind pedig a felperes kezességvállalása egyidejűleg lépett hatályba. A bankszámlahitel-alszerződés ugyanakkor a felperes és a bank közötti készfizető kezesi szerződésről már múlt időben fogalmaz és azt állítja, hogy a bankszámlahitel-alszerződésnek elválaszthatatlan melléklete. Ez nem értelmezhető másképpen, mint hogy a szerződéskötéskor már létezett, vagyis a felperesi kezességvállalás a keltezésével szemben vagy a bankszámlahitel-alszerződést megelőzően vagy azzal egyidejűleg jöhetett csak létre. A bank számára a legerősebb biztosítékot a felperesi készfizető kezesség jelentette, ezért feltételezhető, hogy enélkül a bankhitelszerződést, illetőleg a bankszámlahitel-alszerződést meg sem kötötte volna. A felperesnek ugyanakkor elemi érdeke fűződött ahhoz, hogy úgy váljon készfizető kezessé, hogy minden biztosíték, amely a Bankot illette, rendelkezésére álljon.

Hivatkozott az alperes arra is, hogy a Bank és a Kft. között 2006. március 8-án a bankhitelszerződést nem csak módosították, hanem egységes szerkezetbe is foglalták. Amennyiben készfizető kezességvállalása fennmaradt volna, akkor ezt az egységes szerkezetben fel kellett volna tüntetni. A szerződő felek ügyleti akarata egyértelműen arra irányult, hogy az adós cég mindenkori tagjai legyenek a kezesek, az ő kötelezettségének is ez volt a feltétele. A feltétel megszűnése a kezességet megszüntette. Kifejtette ugyanakkor az alperes, hogy a bizonyítékok a perben rendelkezésre álltak, a bizonyítási teher kérdése tehát az adott esetben nem volt

perdöntő, a főszerepet a bizonyítékok értékelésének, a szerződések tartalmi elemzésének kellett volna átvennie.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult lényegében annak helyes indokai alapján.

Fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott védekezését. Kiemelte, hogy a Bank által kötött megállapodások részét képező Általános Szerződési Feltételek (ÁSZF) részletezik a bankhitelszerződés tartalmát a Ptk. 522. §-ának (1) bekezdésével összhangban. A banknak ebből eredően az volt a kötelezettsége, hogy az adós részére megállapított hitelkeretet rendelkezésre tartsa és ennek terhére hitelműveleteket végezzen. Az adós kötelezettsége körébe tartozott, hogy a hitelkeret rendelkezésre tartása ellenében jutalékot fizessen, továbbá az annak terhére végzett hitelművelet szerint igénybe vett összeg alapján teljesítsen. A kezes a jelen esetben az adósnak a bankkal szemben fennálló valamennyi fizetési kötelezettségéért vállalta a biztosíték nyújtását. A bankhitelszerződés és az azt konkrét, egyedi tartalommal kitöltő és a hitelkeretet kimerítő egyes alszerződések pedig együttesen határozzák meg ezt a fizetési kötelezettséget. A bankhitelszerződésből származó fizetési kötelezettségekért való kezességvállalás tehát kiterjed valamennyi, a hitelkeret terhére megkötött alszerződésből származó fizetési kötelezettségre külön kezességvállalás nélkül is. A felperes ugyanakkor minden esetben az egyes alszerződésben foglaltakért vállalt kezességet figyelemmel arra, hogy általában a hitelkeret terhére több alszerződés jön létre, szemben a perbeli esettel, ahol csak egy ilyet kötöttek a felek.

A kezesi szerződések dátumából egyértelműen kiderül, hogy a felperes az alperesnél később vállalta a biztosíték adását. Az okiratokkal szemben az alperest terhelte volna a bizonyítás az egyidejűség tekintetében. A kezesi szerződés hatályba lépését nem érinti, hogy az adós és a jogosult közötti alapszerződés esetleg későbbi időpontban lép hatályba többek között azért sem, mert kezességet jövőben létrejövő kötelezettség biztosítására is lehet alapítani. Az alperes készfizető kezességének létrejötte és fennállása szempontjából pedig közömbös, hogy a Bank a felperes kezességvállalása nélkül megkötötte volna vagy sem a bankszámlahitelszerződést, illetőleg annak terhére kötött alszerződést az adóssal.

Az alperes nem tudta bizonyítani a kezességvállalás megszűnését sem. A **V. D-hoz** címzett nyilatkozatot nem lehet kiterjesztően értelmezni, így ez az alperes kezesi jogviszonyát nem szüntette meg. Az ÁSZF szerint a Bank az ügyfél szerződésszegése esetén a kikötött biztosítékot saját belátása szerinti sorrendben veheti igénybe. Egyébként sem lenne életszerű az a banki gyakorlat, hogy automatikusan kiengedjenek egy régi kezeset a kötelemből, hiszen a Ptk. 276. §-ának (2) bekezdése értelmében ebben az esetben a felperes, illetőleg valamennyi későbbi kezes szabadulna, mert ezzel a jogosult olyan követelést biztosító jogról mondana le, melynek alapján a felperes, illetőleg más későbbi kezesek a rájuk átszálló követelésre kielégítést kaphattak volna.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett a keresetben meghatározott kamatkövetelést részben elutasító rendelkezése, ezt az ítéltábla a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján nem érintette.

Az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla érdemi döntésével és annak jogi indokolásával is egyetért, ezért utal a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet helyes indokaira. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat csak rá a következőkre.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen eljárási kifogásra hivatkozott, mert álláspontja szerint a felek jogvitájában kizárólag választottbíróság járhatott volna el. A választottbíráskodásról szóló 1994. évi LXXI. törvény 3. § (1) bekezdésének c) pontja alapján azonban bírósági peres eljárás helyett választottbírósági eljárásnak egyebek mellett akkor lehet helye, ha a felek a választottbírósági eljárást választottbírósági szerződésben kikötötték. Az 5. § (1) bekezdése alapján a választottbírósági szerződés a felek megállapodása, amely szerint meghatározott, akár szerződéses, akár szerződésen kívüli jogviszonyukból keletkezett vagy keletkező vitájukat választottbíróság elé terjesztik. A peres felek között ilyen választottbírósági szerződés létrejöttére maga az alperes sem hivatkozott. Mind a felperes, mind az alperes kizárólag a bankkal kötöttek olyan megállapodást, amelyben az eljáró bíróságra vonatkozó kikötés található. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a felperes a Ptk. 276. §-ának (1) bekezdése értelmében nem szerződés, hanem törvényi engedmény alapján érvényesíti az igényét, melyre a csatolt szerződésekben rögzített választottbírósági kikötés nem vonatkozik; mindezek alapján a jogvitájukban a rendes bíróság eljárásának van helye.

A fellebbezés érdemi részét tekintve az ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a peres felek ugyanazon kötelezettség vonatkozásában vállaltak-e készfizető kezességet; a készfizető kezességvállalások egyidejűleg, egymásra tekintettel történtek-e; illetőleg az alperes kötelezettsége megszűnt-e.

Az alperesi álláspont szerint ő - a felperessel szemben - nem a bankszámlahitel-alszerződésre, hanem a bankhitel-szerződésre vonatkozóan vállalt kezességet. A kezesség azonban a Ptk. 272. §-ának (1) bekezdése alapján mindig egy követelés biztosítására irányul, ezért nem annak volt jelentősége, hogy a készfizető kezességre vonatkozó külön megállapodásban mely szerződést nevesítik a felek, hanem annak, hogy a nyújtott biztosíték az adós ugyanazon kötelezettségére vonatkozik-e.

A bankhitelszerződés 1.2. pontja értelmében a Bank arra vállalt kötelezettséget, hogy meghatározott összegű hitelkeretet állapít meg az ügyfél részére és e hitelkeret terhére, annak erejéig, egyedi döntés alapján hitelműveletet végez. Ezt a bankhitelszerződés teljesítéseképpen végzett hitelműveletet (kölcsönt) rögzíti a bankszámlahitel-alszerződés. Ezt támasztja alá az alszerződés 1.3. pontja, mely szerint az a felek között 2005. május 30-án létrejött bankhitelszerződésben

meghatározott hitelkeret terhére kötött bankszámlahitel-alszerződésnek minősül; továbbá a III. pontjának bevezető része is, mely szerint az alszerződés a bankhitelszerződés elválaszthatatlan részét képezi, így a bankhitelszerződés III. fejezetében részletezett biztosítékok jelen szerződés biztosítékául is szolgálnak.

A bankhitelszerződés és a bankszámlahitel-alszerződés tehát nem egymástól független megállapodások. Egymás közötti viszonyukat az ÁSZF III.3. pontja rendezi azáltal, hogy kimondja, az alszerződés osztja a hitelszerződés jogi sorsát. Mindezek alapján egyértelműen megállapítható, hogy az alperes bankhitelszerződésre utaló készfizető kezességvállalása kiterjed a bankhitelszerződés alapján létrejövő bankszámlahitel-alszerződésben konkretizált adósi tartozás biztosítására. A peres felek tehát ugyanazon, a per tárgyát képező kötelezettség tekintetében vállaltak kezességet.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy mindkét szerződés záradékában szerepel az alperes kezességvállalása. A készfizető kezesség létrejöttéhez önmagában a kötelezettségvállalás írásbafoglalása elegendő, ezért az alperes emiatt sem hivatkozhat alappal arra, hogy a bankszámlahitel-alszerződésből származó kötelezettség tekintetében nem vállalt kezességet.

A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján az alperest terhelte a bizonyítás azon állítása tekintetében, hogy a felperes kezességvállalására 2005. május 30-án került sor. Az okiraton feltüntetett keltezéssel szemben a szerződés értelmezéséből származó következtetések nem szolgálnak bizonyítékkul a hamis dátumozásra vonatkozóan, de az ítéletábla nem is értett egyet az alperes fellebbezésben kifejtett következtetéseivel.

Az alszerződés III.1. pontjában - nyelvtani értelmezés alapján - csak a biztosítékok megjelölésére, felsorolására kerül sor, ez azonban a megállapodás, illetőleg a kezességvállalás létrejöttét, írásba foglalását a felperes aláírása nélkül nem támasztja alá. Nem vitásan a bankhitelszerződés V.1. pontja, illetve az alszerződés záró rendelkezésének 1. pontja szerint a megállapodások akkor lépnek hatályba, amikor valamennyi biztosíték a bank rendelkezésére áll. Abból következően azonban, hogy a megállapodások hatályba lépése 2005. május 31-én valósul meg, az alperes megelőző nappal történt kezességvállalása még létrejött és nem érvénytelen, hiszen nincs akadálya annak, hogy kezességgel egy későbbi időpontban létrejövő követelést biztosítsanak a felek. A 2005. május 30-i alperesi kezesség tehát megelőzi a felperes kezességvállalását.

Az alperes a fellebbezésében maga hivatkozott arra, hogy a felperes és a Bank tudatosan keltezhetette május 31-re a szerződésüket, mert a felperesnek ehhez különös érdeke fűződött. Ebből az állításból éppen az következik, hogy a felperes nem akart az alperessel egyidejűleg vagy rá tekintettel kezességet vállalni, vagyis kifejezetten el akarta kerülni, hogy a Ptk. 275. §-a alapján egyetemleges felelősségük keletkezzen; ezt pedig a szerződési szabadság elve lehetővé teszi.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a bankhitelszerződés módosításai, illetőleg annak a módosításokkal egységes szerkezetbe foglalása nem eredményezhette a korábban vállalt készfizető kezesség megszűnését, mert a felek minden egyes alkalommal a preambulum részben hangsúlyozták a jogviszony folytonosságát. Helytállóan utalt a Ptk. 240. §-ának (2) bekezdésére, amely alapján a szerződés módosítással nem érintett része változatlan marad és a kötelezettség biztosítására szolgáló kezesség is fennmarad. Az ítélet tábla mindezt csak azzal egészíti ki, hogy ezzel összhangban rendelkezik az ÁSZF XIII.2. pontja, mely szerint az igénybe nem vett biztosítékokról a Bank nem mond le, azokat folyamatosan érvényesítheti; egyes biztosítékok érvényesítése vagy igénybevétele pedig nem jelentheti a további biztosítékok érvényesíthetőségének vagy igénybevehetőségének megszűntét. Az ÁSZF XVII.3. pontja ezen kívül kifejezetten szabályozza a megállapodások megszűnésének az eseteit, és ezek között nem szerepel olyan pont, amely az alperesnek a kezességvállalása megszűnésére vonatkozó állítását alátámasztaná. A szerződés az általános szerződési feltételek értelmében a felek közös megegyezésével, felmondással, az általános polgári jogi szabályok szerint pedig a kötelezett teljesítésével szűnhetett volna meg, ilyenre azonban nem került sor.

Nem hivatkozhat az alperes arra sem, hogy az adós cégben fennálló tagsága feltétele volt a kezességnek. A Ptk. 228. § (2) bekezdésében foglaltakkal szemben (bontó feltétel) az alperes által kötött készfizető kezési megállapodás 3. pontja azt rögzíti, hogy az alperes feltétel nélküli kezességet vállalt. Az esetleges bontó feltételt mint a szerződés lényeges tartalmi elemét egyébként is a Ptk. 272. § (2) bekezdésére és a 218. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel írásba kellett volna foglalni, a felek megállapodása azonban erre vonatkozó kikötést nem tartalmaz.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a jogszabályokat helyesen alkalmazta, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, ezért a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének b) pontja és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

Budapest, 2011. szeptember 14.

. Szabó Klára s.k.
a tanács elnöke

. Sándor Ottó s.k.. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: